

са биеме. Съко мое момче си избра по едно дърво-скри жди него тѣлото си, запна пушката си и пригответи са. — »Гледайте да удариме офицеринѣтъ, защото турците ще да са разбѣгатъ безъ своятъ предводителъ и ще да ни оставатъ на-мира.« Щомъ изрѣкохъ тие думи, то пушките на момчетата припращяха и удариха офицеринѣтъ и още двама низаме. Останалите са разбѣгаха. Отъ това мѣсто ние са упѣтихме камъ Троянскиятъ манастиръ и дойдохме близо до Тетевене при рѣка Рибарица. Мене ми са чинеше, че и ние ще да дадеме една жертва на смъртта. Да ви кажа право, азъ не вѣрвамъ въ човѣческите или въ бабешките предчувствия, но това е единъ твърде чуденъ фактъ, който ма смущава твърде чѣсто. Когато азъ казахъ на момчетата да бждатъ готови и да захванатъ добра пусия, то тие помислиха, че азъ съмъ предизвѣстенъ за нѣкаква си опасностъ, която ни грози отъ страната на турците. Трѣгнахме по край рѣката осторожно. На това мѣсто имаше много сливи, и момците ги събираха и ѣдеха. Срѣгнахме единъ бѣлгаринъ изъ Тетевене, който носеше ракия на косачите си. Ракията испиха нашите момчета; а азъ са поразговорихъ съ бѣлгаринѣтъ. — »Преди единъ месѣцъ, рѣче бѣлгаринѣтъ, помаците изъ ловешкиятъ округъ бѣха дошли да изсѣкатъ бѣлгарете въ Тетевене и да имъ разграбятъ имането, защото бѣха чуле, че бѣлгарете въ различни мѣста съ са повдигнале на оръжие. Ако да не бѣше дошѣлъ изъ Ловечъ мюдюринѣтътъ и да ги умири, то не зная какво би са случило.« — »Ами вие нѣмате ли рѣце? Ако турците поискатъ да ви колатъ, то ги колете и вие. Кажи ми